

FORSKNING I OG MED PRAKSIS

Skrevet af Steven Arnfjord

i (ind og ud)

Det er de små ord, som er relevant i denne titel “i” og “med”.

I er nemt nok.

I hvert fald hvis vi tager en socialvidenskabelig vinkel på at udforske og forstå sociale problemer herhjemme.

For vi skal ud. Ud af anstalten - altså Ilisimatusarfik og måske endda ind i andre anstalter. Men først og fremmest ud af vores egne. Socialforskere vil sgu altid gerne ud. Det er lige spørgsmålet dernæst, om vi også får lov til at komme ind.

Ja, ind og ud.

Men, ind er også vigtigt.

Ind i organisationerne, ind i lokalsamfundet og ind i det tillidsfulde rum, hvor samfundet uden for det akademisere institutionaliserede miljø rent faktisk leves. Det er en uhyre æresfuld oplevelse, at blive lukket ind og få fortalt historier, narrativer om livet uden for. På Ilisimatusarfik får vi ofte den der kontrast mellem os og virkeligheden.

På socialrådgiveruddannelsen har vi oprettet trygge tankelaboratorier, hvor vi kan arbejde med juridiske cases og arbejde med afgørelser og skøn i socialsager, som endnu ikke har konsekvenser for samfundets sociale klienter. Det, bliver i den grad virkeligt for vores studerende, når de lukkes ud af Ilisimatusarfik ud i praksis

Men netop kontrasten til laboratoriet, øvelsesrummet og virkeligheden er her ganske central.

Vi skal have trænet, før det bliver virkeligt. Og, det hele er sådan set virkeligheder. Det handler om at få beskrivelser af virkeligheder - at vi tilgår en common sense og netop har den

akademiske tid til at spørge ind til, hvad der er common - at vi skal om bag ved - og forstå problemet bag problemet.

At vi med en trænet analytisk sans og en sociologisk fantasi kan tilgå nye praksisser og nye virkeligheder ved at gå ind i dem. Så, vi vil ud for, at vi kan komme ind - for at vi kan komme i praksis. Så "i" er sådan set let nok. Eller mere lige til.

MED (deltagelse)

"Med"... Jesus det straks meget mere bøvlet - Hvordan med? Hele tiden med? Med lige fra starten eller bare med lidt i midten? Og så slet ikke med til slut?

Det er "med" ilaavoq (with) (mitt) (along) som skaber udfordringerne.

Forskere vil gerne forske i samfundet, naturen, sindet og fænomenet i det hele taget.

Jeg kommer her til at tage udgangspunkt i samfundet, for det er det felt jeg kender bedst.

"Med" driller for, hvor meget "med"?

”Med” er skrevet ind i konventioner. I en berømt artikel kaldet Jazz & the Banyan Tree har en gruppe aktionsforskere ligefrem trukket tråde ind i børnekonventionen og dermed menneskerettigheden til at deltage i forskning, der handler om en selv.

En rettighed, åh nej . . . eller fedt med rettigheder det er jo vejen til at vi etablerer en humanistisk fællesforståelse. Men det volder nogle videnskabsmetodiske udfordringer.

En af dem indfinder allerede på designstadiet.

Eller der, før det hele går i gang - det præ-empiriske niveau.

Vi kan altid tænke tanker og tanker om hvorfor vi tænker tanker til at starte med. Men, det er når vi skal forstå om det vi forstår er forstået ligeledes af andre eller om deres forståelse harmonerer eller disharmonerer med vores egne.

Med andre ord fatter de det, vi fatter, eller skal vi fatte tingene anderledes.

Men, hvad nu hvis de, altså dem, der ude i samfundet beslutter sig for at vores spørgsmål ikke er relevante for dem?

At de i samfundet vil have at vi stiller dem nogle andre spørgsmål eller, at de vil stille OS spørgsmål, om hvorfor vi i et akademisk miljø, gør som vi gør.

Hvis man er engageret i en akademisk aktivitet længe nok, så kommer de her spørgsmål før eller siden. Vi præsenteres måske endda for en træthed, når det kommer til forskningsspørgsmål - en research fatigue.

Hvis vi i forskningsmiljøerne i højere grad tager stilling til deltagerorienteringen i vores arbejde, kan vi måske flytte på denne forståelse.

Jeg har i mange år arbejdet med aktionsforskning. Jeg gør det stadig væk på visse niveauer. I aktionsforskningen skal man tage stilling til deltagelse inden for et forskningsdesign. Forskningsprojekter må evalueres midtvejs – ind i mellem for at tage stilling til, om man er inkluderende nok og det man beskæftiger sig med rent faktisk vil have et forandrende potentiale.

Rapporter i en aktionsforskningsammenhæng konkluderes ikke på baggrund af besvarelser af problemformuleringer eller forskningsspørgsmål men ud fra en praksisvurdering af om der er SKET NOGET.

Så ikke I OG MED PRAKSIS men vurdering fra praksis af projektets transformative kvalitet.

Her bliver det er afvejning af ansvaret for om forskningen har en praksisrelevans. Altså får samfundet egentlig noget ud af det her? Får vi formidlet resultaterne, tankerne og refleksionerne på en måde således at samfundet omkring os kan se en mening i det vi kalder akademisk arbejde og i tilfælde af at de ikke kan, flytter det så på den legitimitet forskningen har?

Manner, det er tricky stuff.

Jeg tror ikke på, at jeg kan komme spankulerende med stentavler med de vise ord.

Jeg hælder mere og mere til ideen om åbne dynamiske designs. Hvor forskningsforløbet ikke er fast struktureret - men åben for deltagelse.

En kendt lokalsamfundsforsker (ud over Peter), som hedder Randy Stoecker spørger repræsentanter for praksisfeltet:

Er der noget I kan bruge mig til?

Ilisimatusarfiks seneste æresdoktor Aqqaluk Lynges siger det også spot on: "De rejste og rejste, alle vegne hvor de kom blev mennesker undersøgt."

Men blev menneskerne i Aqqaluk Lynges land overhovedet spurgt, om de ville deltage i undersøgelserne?

I et nyt projekt som starter her til efteråret - er vi faktisk helt afventende med at se på, hvilken form for viden, der kommer ud af samarbejdet. Vi indgår i et projekt med Kommuneqarfik Sermersooqs gadeteam. Gadeteamet og dets ledelse ønsker at se på, hvordan teamet kan blive klædt bedre på til at håndtere hverdagen i kontakten med borgere, som lever i hjemløshed bor på nødherberg og så videre. I afdeling for Socialt Arbejde er vi all in. Vi er ikke et sekund i tvivl om, at

det er forskning og at der er videnskabeligt funderet viden i sådan et samarbejde. Ude fra kan det ligne, at vi laver nogle kurser at vi agerer konsulenter i Ilisimatusarfik-regi. Men det er en fortrolig kontakt med en kommunal forvaltning, som er notorisk for at være lukket og svær at komme ind i. Nu kommer vi ind. DE kan bruge OS til noget. Det er det primære udgangspunkt. At stille sig til rådighed. Den klassiske tilgang ville have været, at Kevin Perry og jeg havde udarbejdet projektet, designet og hele moletjavsens på vores kontorer og så gået til kommunen om spurgt, om vi måtte lave feltarbejde, interviewe praktikere og så en rapport - et par artikler - vupti akademisk produkt - lønforhøjelse og smil fra rektor. No no no. For hvor er praksis i denne proces, hvad fik gadeteamet lige ud af at have os på slæb i ugevis og stille deres tid til rådighed for os? Naggat.

Det nye udgangspunkt bliver, at virkeligheden uden for Ilisimatusarfik kan se meningen i, at vi kan bruges til noget.

I denne sammenhæng arbejder vi med et design, der starter i midten. Vi er i gang med det empiriske med udgangspunkt i

en konklusion omkring læring i praksis og refleksion over praksis.

Vores opgave bliver at interagere med gadeplansmedarbejderne og diskutere forskellige pædagogisk og socialfaglige metoder med dem i forbindelse med deres arbejde. Vi skal have dem til at reflektere over praksis og arbejde med læring i en udvidelse af nuværende forståelser frem mod nye spørgsmål og nye erkendelser. Det er textbook Donald Schön. Det kommer der viden ud af, vi ved bare ikke hvilken og vi kender ikke spørgsmålene endnu. Det kommer senere. Derfor er det i midten eller på hovedet, der bliver det nye udgangspunkt.

I en deltagerorienteret tilgang er vi måske kommet lidt sent til festen. Men, som en tidligere amerikansk udenrigsminister engang har sagt:

“I have been late to parties before but still had a great time”